

Bewaar het Pand

Uitgave tot bevordering
van de handhaving
van de oude
Gereformeerde beginselen

Meditatie Ambtelijke praktijk

Kerkelijk actueel

Voor de jeugd Sprekend verleden

Uria (1)

“Zend Uria de Hethiet tot mij”, 2 Samuel 11:6

Plichtsgetrouwheid, verantwoordelijkheidsbesef, trouw en volharding zijn eigenschappen die een mens sieren. Zij sierden ook Uria

Uria, zijn naam betekent: de HEERE is mijn Licht, was een Hethiet. Hij was een nazaat van Heth uit Syrië, geen Israëliet dus. Uria had zich met vele anderen gevoegd bij David en behoorde tot diens helden. We mogen ook aannemen dat hij de Heere vreesde. Hoewel hij geen voorvader van Christus was, wordt zijn naam toch in het geslachtsregister van de Heere Jezus in Mattheus 1 genoemd. Zijn naam mag met ere genoemd worden. Uria was getrouwd met de mooie Bathseba. En als wij de gelijkenis van het oolam, uitgesproken door de profeet Nathan, goed begrijpen, dan had Uria zijn vrouw zeer lief. Het lijkt er niet op dat uit dit huwelijk al een kind geboren was. Als we Uria ontmoeten dient hij in het leger. Een pasgetrouwde man kreeg een jaar vrijstelling. We leren Uria dus kennen als een man die David trouw diende, reeds voor diens troonsbestijging, maar ook daarna. Ook Uria nam deel aan de gevaarlijke krijgstochten. David kon zich als koning permitteren om thuis te blijven, maar Uria moest zijn plicht vervullen. Hij heeft dit niet al morrend, maar gewillig gedaan.

Hoe vaak wordt er niet met jaloezie naar onze meerderen gekeken en worden diens rechten begeerd. Dit is een zonde tegen het tiende gebod: Gij zult niet begeren. Tevredenheid over onze positie, een vergenoegd zijn met hetgeen we hebben, zoals de apostel zich uitdrukt, Hebr. 13:5, zijn zaken die ons passen. Rechthebbendheid en ontevredenheid ontsieren een mens en stellen hem schuldig tegenover God. Bovendien kunnen we ons in onze jaloezie vergissen. Het is toch niet gezegd dat de ander het beter heeft dan wij het hebben? Wat weten we van andermans zorgen, leed en van een soms verborgen kruis? En het vergeten van het vele dat we mogen hebben is pure ondankbaarheid.

Uria bevindt zich onder aanvoering van Joab in Ammon in de buurt van de hoofdstad Rabba, als een bode vanuit Davids paleis in Jeruzalem hem maant om terug te keren naar Jeruzalem. Het wordt Uria niet gezegd waarom hij komen moet. Hij gaat terstond. Het staat lelijk als kinderen bij een opdracht van moeder vragen waarom ze dat moeten doen en moeder als het ware verantwoording moet afleggen. Dat is onze boze natuur, die vrij gelaten wil worden en zelf wil bepalen wat hij doet en niet doet. Dat is nu ook onze houding tegenover de Heere. Ik denk aan die vrouw die voor het eerst een kerkdienst meemaakte en bij het voorlezen van de wet geïrriteerd dacht: dat maak ik zelf wel uit, waar bemoeit die man zich mee! Maar leeft die gedachte ook

niet in het hart van die kerkgangers die de wet zondag aan zondag gelaten aanhoren? God heeft recht op ons leven. Hij maakt uit wat we doen zullen, Hij bepaalt wat goed en wat kwaad is. Hij bestuurt onze levensgang en neemt en geeft naar Zijn welbehagen. Wat is opstand en ontevredenheid erg! We hebben onszelf er slechts mee. En het is een zonde tegenover de grote Pottenbakker, om als het leem van Zijn handen kritiek te hebben op Zijn beleid.

Almachtige genade is nodig om ons hart ook in dit opzicht te veranderen! Maar ook vergeving van de zonde van ontevredenheid, rechthebbendheid, opstandigheid en ongehoorzaamheid! En die vergeving is er om het bloed van Christus! Heeft Hij, Gods eeuwige Zoon, niet gewillig een dienstknechtsgestalte aangenomen en is Hij de Vader niet gehoorzaam geweest tot de dood, ja de dood des kruises? Zie Filipp. 2

Als Uria aankomt in Jeruzalem is de verleiding natuurlijk groot om even bij zijn vrouw aan te gaan! Hij zal haar daar een enorm plezier mee doen en eventuele ongerustheid wegnemen. Als een echte man zal hij bovendien naar zijn vrouw verlangd hebben. Maar hij laat de plicht die op hem rust, voorgaan! Eerst naar het paleis! Onkundig van hetgeen er gebeurd is, laat hij zich bij David ontbieden. Wellicht nieuwsgierig naar hetgeen David hem te zeggen heeft, zal Uria er wel van opgekeken hebben als David hem gewoon naar het verloop van de strijd in Ammon vraagt. Dat is vreemd! Joab hield David immers steeds op de hoogte door middel van zijn boden! Moet Uria nu, als geoefend held, het werk van een boodschappenjongen doen? Het is om kwaad te worden! Maar we merken er niets van! In ieder geval heeft Uria na het onderhoud met de koning alle reden om eerst eens naar zijn vrouw te gaan. Hij heeft bovendien Davids toestemming immers? Maar hij gaat niet! Wat een edel karakter! Dit kan niets anders dan genade zijn. En wat steekt Davids gedrag schril af tegen dat van zijn dienaar!

K. Hoefnagel

Ben jij een held?

Bij een held denk je aan iemand die iets heel bijzonders heeft gedaan. Een soldaat bijvoorbeeld, die in de oorlog heel moedig is geweest. Iemand die niet bang was en het gevaar niet heeft gevreesd. Iemand als majoor Gijs Tuinman bijvoorbeeld, die in 2014 door koning Willem-Alexander is onderscheiden met de Militaire Willemsorde. Hij kreeg deze hoogste dapperheidsonderscheiding voor zijn moedige optreden in Afghanistan. Was Daniël zo iemand, een soort supermens, die moedig en dapper de leeuwenkuil is ingegaan?

Zodra de wet door koning Darius is ondertekend, hebben de vijanden van Daniël spionnen ingezet en die zijn gaan kijken of hij zich wel aan de wet hield. En het duurde niet lang of ze zagen dat Daniël zijn vensters opendeed en ze hoorden hem bidden tot zijn God.

En daarin zien we dat Daniël niet alleen een man van het gebed was, maar ook een man van het geloof. Want als je weet dat er op je gelet wordt. En als je weet dat je in gevaar bent. Dan kun je dit alleen maar in het geloof doen. Terwijl Daniël wist dat hij in de leeuwenkuil geworpen zou worden, en dat zijn leven in groot gevaar was, heeft hij door het geloof zijn knieën gebogen en zijn handen gevouwen. In het vertrouwen dat de Heere in staat is om alles zo te besturen, dat hem geen gevaar zal overkomen. En mocht het anders gaan, mocht de Heere het zo hebben beslist dat Daniël zijn leven zal verliezen in de leeuwenkuil, dan nog zou Daniël op Hem hopen.

Nadat de spionnen verslag hebben gedaan, zijn de stadhouders naar koning Darius gegaan. En die heeft ineens door wat de bedoeling is geweest van die wet. Dat was niet om hem te eren, maar het was een valstrik voor Daniël. En door eerezucht verblind heeft Darius die wet getekend. En dan gaat hij proberen om die wet ongedaan te maken. We lezen in vers 15: *'hij stelde het hart op Daniël om hem te verlossen; ja, tot de ondergang der zon toe bemoeide hij zich, om hem te redden'.* Hij zal zijn raadsheren hebben geroepen en hij heeft met hen alle mogelijkheden

doorgenomen. 'Kan ik die wet toch niet op één of andere manier herroepen? Nee, koning. Maar is er niet ergens een uitzondering te vinden op deze regel? Nee, koning. Maar kan ik hem dan geen gratie verlenen? Nee, koning.' Omdat de stadhouders bang waren dat Daniël gespaard zou blijven, zijn ze opnieuw naar Darius gegaan om hem er aan te herinneren dat de wet moest worden gehandhaafd, zie vers 16: *'Weet, o koning! dat der Meden en der Perzen wet is, dat geen gebod noch ordonnantie, die de koning verordend heeft, mag veranderd worden'.* Met droefheid in zijn hart geeft Darius dan het bevel om Daniël in de leeuwenkuil neer te laten. En in het voorbijgaan geeft de koning hem nog een laatste wens mee. *'Uw God, Dien gij geduriglijk eert, Die verlosse u!'*

En hoe heeft Daniël die gang naar de leeuwenkuil nu gemaakt? Bibberend en smekend om genade? Met knikkende knieën en een bonzend hart? Nee, absoluut niet. In volkomen rust heeft Daniël zich in die kuil laten zakken. Onbevreesd is hij de leeuwen tegemoet gegaan. Hoe ik dat weet? Wel, we komen Daniël tegen in Hebrreeën 11, waar een hele rij mensen worden opgenoemd: Abraham, Jozef, Mozes, Gideon, David en nog veel anderen. In vers 33 lezen we dat er mensen zijn geweest, die door het geloof de muilen der leeuwen hebben toegestopt. En dan mogen we denken aan Daniël in de leeuwenkuil.

Waarom staan deze mensen hier genoemd? Hebben ze iets groots bereikt? Waren het supermensen? Nee. Ze zouden in onze tijd geen Militaire Willemsorde gehad hebben, ze zouden niet geëerd worden. In het Koninkrijk van God zijn er geen superhelden zoals Hercules of Superman. Superhelden zijn verzonnen figuren die alleen voorkomen in strips. Geestelijke superhelden bestaan al evenmin. Ik weet, de mensen die in Hebrreeën 11 worden genoemd, zijn wel geloofshelden genoemd. Maar de Bijbel zelf kent die term helemaal niet. En als je het leven van deze mensen nagaat, dan zie je dat het helemaal geen geestelijke supermensen waren, maar zondaren, die alleen uit genade zalig zijn geworden.

En als jij nu naar jezelf kijkt dan zie je misschien weinig of geen geestelijke capaciteiten. Je ziet je tekortkomingen. Om nog maar te zwijgen over al je zonden!

Maar ook Daniël was geen held, zelfs geen geloofsheld. Wat hij had, dat had hij gekregen. Zijn gebedsleven en zijn geloofsleven, zijn totale overgave en dat volkomen vertrouwen, dat had Daniël niet van zichzelf. Denk maar niet te groot van Daniël. Hij was precies zo'n mens als jij en ik. Met hetzelfde hart. Maar denk maar groot van God. Hij leeft nog en is nog Dezelfde. En daarom kunnen mensen vandaag ook leren wat Daniël heeft geleerd: *In God is al mijn sterkte en eer.*

*Daniël 6:17
Toen beval de koning, en zij brachten Daniël voor, en wierpen hem in de kuil der leeuwen.*

We zijn toegekomen aan art.11. Dit artikel heeft heel wat tongen losgemaakt en dit is nog niet voorbij. Er wordt beleden: Ondertussen getuigt de Schrift dat de gelovigen in dit leven tegen onderscheiden twijfelingen des vleses strijden en in zware aanvechting gesteld zijnde dit volle betrouwen des geloofs en deze zekerheid der volharding niet altijd gevoelen.

Twijfel

Gaat het over verzekerd zijn van het geloof, dan zegt men: wie echt gelooft, dit belijdt en ervan spreekt is een echt christen. Men is gekocht door het Bloed, het Bloed des Lams. Men mag steeds vertrouwen hebben in de hemelse Vader. Niets zal ons scheiden van de liefde van Christus (Rom.8:35). Zo gerust met overtuiging te leven is eis. Een christen mag geen ongelovige gedachten hebben en zeker geen twijfel. Raak je daarin verstrikt, dan ga je zinken, gelijk Petrus toen hij op de golven en niet op Jezus keek. En dat is zonde. Samenvattend: wie een echt geloof bezit, is altijd verzekerd en een waar gelovige is nooit bang. 's Avonds kan men het hoofd gerust neerleggen. Nu schuiven we de opmerkingen, de gezegden niet geheel weg, als ze maar op de juiste plaats staan. De toetsing aan het Woord en aan echte Schriftgeleerden is geboden. De gelovige is een man van op en neer, maar hij houdt in de bangste twijfel aan God vast. De twijfel houdt verband met het vlees. Heeft het geloof, dat uit de Geest geboren is, de overhand, dan juicht het geloof. Zo haast als ook de allerminste druppel van het geloof in onze harten is ingedrukt, zo beginnen wij reeds

Bijbels DL V art. 11

Gods aanschijn vreedzaam en liefelijk en jegens ons goedertieren te aanschouwen. Het geloof valt in de ziel als een druppel op de tong van de dorstige. De gelovige is een twee- mens. Aldus Calvijn in zijn institutie. Kohlbrugge schrijft in 'de ware zelfbeproeving' over het verschil tussen ware of schijn- gelovigen, gelijk Jezus wijst op de 5 wijze en de 5 dwaze maagden (Matth. 25). De schijn- gelovige is thuis in alle dingen die God aangaan, maar een vreemdeling van zijn eigen hart. Het schijn- geloof gelooft zonder God de Heilige Geest. Het schijn- geloof weet van geen bestrijding. Het weet niets van de goede maar bange strijd om het geloof te behouden. De schijn- gelovigen geloven nooit dat zij het mis zouden kunnen hebben en de ware gelovigen juist weer wel. De dwaze maagden denken dat zij wijs zijn en de wijzen vrezen dikwijls dat zij dwaas zijn. Een schijn- gelovige weet met het gezegde een twee- mens te zijn geen raad. Gaat het over het feit dat een gelovige een twee- mens is, dan zegt Calvijn: het godzalig hart gevoelt in zich een verdeling dat het eensdeels vanwege de kennis der Goddelijke goedheid met zoetheit doorgoten en anderdeels vanwege het gevoelen van zijn ellendigheid met bitterheid benauwd wordt. Eensdeels wordt gerust op de belofte van het Evangelie en anderdeels is er verbaasdheid door het getuigenis van zijn ongerechtigheid. Een geladen, veelzeggende zin. Een zin om over na te denken, te verstaan en voor bespreking. Dit is voluit Bijbels. De levensgeschiedenis van David en de Psalmen geven duidelijk grond om te spreken over wat een gelovige kan zijn. Vandaar dat de eerste zin van artikel 11 niet gewijzigd en nog minder teruggenomen mag worden. In het pastoraat heeft die zin een plaats. Met overtuiging. Vandaar dat het artikel terecht begint met: de Schrift getuigt. In het artikel wordt de Schrift na gesproken. De levenservaring, werkelijkheid van een waar gelovige. Die kent zoals gezegd is geen beredeneerd, zelf opgebouwd, aangepaard en aangemeten geloof.

Strijd

De ware gelovige kent een leven van strijd en van overwinning. Strijd is een levenskenmerk van een christen. Bijzonder in het Nieuwe Testament wordt op de heilige roeping van de geloofs- strijd gewezen. In Zijn prediking gaat de Heere Jezus er niet aan voorbij. We weten met welke aansporingen Paulus tot Timotheüs kwam. Er dient het hele leven gestreden te worden. Strijden voor, strijden tegen. Men leeft op het grondgebied van de vijand en niet te vergeten er is ook de binnenlandse oorlog. Een wapenstilstand mag er niet komen. Geen overleg, geen gesprek. De heilige oorlog mag niet gestaakt worden. Dus altijd strijden. Aanvallen of verdedigen. Daaraan denkend kan de gedachte opkomen dat het staan in 's Konings leger niet aantrekkelijk is. Maar dat is het wel. Het 'Ik ben met u' is steeds werkelijkheid. In de strijd kan men verwond worden. Maar het levenslied is: En God is ons ten Schild in 't strijdperk van dit leven en onze Koning is van Israels God gegeven. Toch zijn er momenten, zelfs uren van verwijfeling. Welk een belijdenis geeft David van zijn God. Met mijn God spring ik over een muur en met U loop ik door een bende (Ps. 18:30). In 1 Sam.27:11 staat: David nu zeide in zijn hart: nu zal ik één dezer dagen door Sauls hand omkomen. Mij is niet beter dan dat ik haastelijk ontkome in het land der Filistijnen opdat Saul van mij de hoop verlieze om mij meer te zoeken in de ganse landpale van Israël. Zo zal ik ontkomen uit zijn hand (1 Sam. 27:1). David ging tot Achis, de koning van Gath. Gath was voor hem niet onbekend. Het gebeuren daar en de wonderlijke redding zijn voor hem onvergetelijk, 1 Sam. 21:11-15 en Psalm 34. Maar toch? Twijfel en ongelooft kunnen gepaard gaan met eigen geloof. Maar het leidt niet naar en brengt niet tot de getrouwe Verbondsgod. Totdat de Heere ingrijpt. Vol liefde en goedertierenheid. Het dwalend schaap komt in het rechte spoor. In de directe nabijheid van de Herder. 's Heeren stok en staf vertroosten (Ps. 23). Maar het

gebeuren gaat mee als een geleerde les. Nu wijst artikel 11 op twijfel. Op zich kan twijfel of onzekerheid op verschillende zaken of omstandigheden betrekking hebben. Wat kan een twijfelaar heen en weer geslingerd worden. Dat kan geestelijk zelfs zijn ten aanzien van Gods Woord, 's Heeren werk, Zijn belofte. Het heden en de toekomst staan voor de aandacht. Wanneer dit postvat en leeft in het hart en bijzonder in het denken, dan blijven de ingevingen van de satan niet achter. Men komt op de zeef van de satan terecht. Maar geloofsgenade wijkt niet. De voorbede van de enige barmhartige Hogepriester blijft. Ik heb voor u gebeden dat uw geloof niet ophoude (Lukas 22:32). Twee uitdrukkingen van Calvin: De twijfel is bijna nooit weg, maar het geloof is nooit helemaal weg. De twijfel is niet een deel van het geloof. Wel van de gelovige. Dit is het overdenken waard. Nu wijst artikel 11 op allerlei twijfelingen van het vlees. In Romeinen 7 en 8 wordt duidelijk beschreven dat een begenadigde zondaar een twee- mens is. Vlees en Geest. Beide leven en werken in één persoon. Wat beide zijn en doen kunnen we lezen. Het zich er bij neerleggen hoe de situatie is of kan zijn, is er niet. Wat kan de twijfel, wat kunnen de verschillende vertwijfelingen sterk zijn en zelfs behoorlijk de overhand hebben. De smeekbeden worden als vurige s.o.s. pijlen opgezonden naar het hemelhof om uitkomst. God de Heere blijft leven en daarom wordt er tot Hem geroepen.

Aanvechting

Nu wordt er nog op een zaak gewezen die van betekenis is en niet onbekend is. Althans bij allen die iets kennen van de drie-enige God en Zijn werk in de aanvechting. Dit is geen vreemde zaak. Aanvechting is bestrijding van iemands geloof of mening (Van Dale). Terecht is gezegd: Aanvechting komt vaak van buiten af naar binnen. Twijfel van binnen uit naar buiten. Aanvechting en bestrijding zijn het werk van de satan, de vorst der duisternis. Satan haat God en laat dit zien en merken. Daar het uitgesloten is om God de Heere Zelf te treffen, treft hij Hem in de Zijnen op verschillende manieren en onder diverse omstandigheden. Listig, sluw, naar de omstandigheden zijn, gaat hij te werk. Het is te vrezen dat het werk van de satan nu onderschat wordt, of dat er zelfs helemaal niet aan gedacht wordt. Wie niet bevreesd is voor de

satan, de overste van de wereld, of niet bang is voor zijn werk en invloed, kan spreken en avondmaal vieren, maar zo iemand is een vreemdeling van genade. Neem ter harte wat Paulus schrijft: Doet aan de gehele wapenrusting Gods opdat gij kunt staan tegen de listige omleidingen des duivels. Want wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers dezer wereld der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht (Ef. 6:11 en 12). Er is vandaag veel gevaar vanuit de lucht. Zoeken wij of hebben wij een schuilkelder? Satan laat veel zien en horen. Hij trekt aan Gods kinderen. Staan we als ambtsdragers met een pastoraal woord bij allen die aangevochten worden? Woord en gebed zijn noodzakelijk. Bijzonder wanneer er een zware aanvechting is. De geschiedenis van Job wijst erop. Job zegt: Zie, ga ik voorwaarts, zo is Hij er niet of achterwaarts zo verneem ik Hem niet (Job 23:8). Het : 'waar is uw God?' kan diep treffen. Zo voor het oog kan het lijken dat de Heere afscheid genomen heeft. Want het wordt al donkerder, uitzichtlozer. Hoe kan de boze zich

laten gelden en dat doet hij bijzonder wanneer hij terrein gewonnen heeft. Denk aan het brallend spreken van Rabsake (2 Kon. 18). In de christenreis zag Christen op zijn weg felle leeuwen, maar ze liepen niet los. Een ijzeren ketting hield hen vast. Zo is ook de satan gebonden. De overwinning, eenmaal de eindoverwinning, is des Heeren. Die troost en geloofsovertuiging geeft de Heere. Maar de satan wordt, hoe dichter we komen bij de gerichtsdag, feller en sluw. Laat niets ons lijdelijk of slaperig maken. Dat we in de laatste dagen gekomen zijn weet de satan. Hij doet zich anders voor, maar hij gelooft God. Jakobus schrijft: de duivelen geloven ook en zij sidderen. Geloven, dat is weten en toestemmen dat er maar één God is. Sidderen dat is beven voor het schrikkelijk oordeel van God, waartoe zij bewaard worden, 2 Petr. 2:4 (kantt.). Wij kunnen ook lezen wat de duivelse geest zei tot en van Jezus. In de eindtijd, wanneer veel gebeurt in de kerk en daarbuiten, zij er, bijzonder bij ambtsdragers, eenheid in gebedsleven. Psalm 74:19-23.

M.C. Tanis

Van de redactie

Ontmoetingsdag Bewaar het Pand

D.V. zaterdag 12 september op Urk in de 'Eben-Haëzerkerk'. Sprekers: Ds. A. van Heteren over het weerstaan van de Heilige Geest, ds. A.J.T. Ruis over het uitblussen van de Heilige Geest, ds. A.C. Uitslag over het bedroeven van de Heilige Geest en ds. K. Visser over de kracht van de Heilige Geest. Niet alleen het gesprokene is belangrijk, ook de onderlinge ontmoeting. Jong en oud, hartelijk welkom. Aanvang morgensamenkomst om half 11 en middagsamenkomst om 2 uur.

Predikantsvrouwencontactdag

D.V. 8 oktober te Nunspeet.

Voor meer informatie mjvanderzwan@klikSAFE.nl

Verschijning volgende nr.

Het volgende nummer zal verschijnen over twee weken D.V. dinsdag 22 september 2015. Kopij graag binnen donderdag 10 september.

AvH

ONTWAAK!

Ds. Sok las in zijn vakantie een boekje van Richard Baxter, een Engelse Puritein. Hij deelt dit mee in "De Wekker". Het ging over het sterven. Hij concludeert: "Hoe kan het dat dat gegeven ons als mensen van vandaag, ook als kerkmensen, zo weinig bezig houdt? Hoe kan het dat we veelal zo voor het vaderland weg leven, dat we ons op laten slokken door zoveel dat met het oog op de eeuwigheid geen enkele waarde heeft? Is de crisis waarin de kerk verkeert niet heel diep, heel erg diep? Welke crisis is nodig om hier verandering in aan te brengen?"

Nog niet zo lang geleden heb ik eveneens uit de Wekker een noodkreet overgenomen; deze werd toen in een meditatie verwoord; het ging over een symptoom als het slechte kerkbezoek, met alle gevolgen en oorzaken van dien.

Nog niet zo lang geleden werd in Apeldoorn een extra predikantenconferentie gewijd aan allerlei verontrustende verschijnselen. Deze werden helder omschreven in zeer verontrustende taal. Maar alles lijkt alweer vergeten.....

Enkele dagen later las ik soortgelijke ontboezemingen als hierboven. Ds. Van Zanden uit Pesse schreef over Smytegelt; hij was via een preek die hij hoorde deze oudvader op het spoor gekomen. Het greep hem en hij schreef naar aanleiding van de door Smytegelt genoemde tien kenmerken het volgende: "De meesten van ons liggen misschien niet wakker om ons persoonlijke zielenheil. Misschien kunnen we gevoelens van verbazing en medelijden jegens die arme worstelende 18e -eeuwse zielen in verleden en heden wel nauwelijks onderdrukken. Hoe komt het toch dat wij er niet (of niet meer) mee rekenen dat het ook wel eens niet goed zou kunnen zitten tussen God en ons? Is het ons niet al te makkelijk geworden om te leven uit genade alleen? Vanuit Smytegelt kunnen we de vraag stellen: Zou zo'n rimpelloos, euforisch zielenleven nou een kenteken zijn van de mens in zijn natuurstaat of in zijn genadestaat? Het lijkt erop dat hier een nog fundamentele vraag onder ligt, namelijk: moet een mens tijdens zijn concrete leven hier op aarde bekeerd worden om bij God te horen? Staat er hier nog iets op het spel of is het een uitgemaakte zaak?"

Beide scribenten stellen onthutsende vragen. Maar zowel voor lezers van de Waagschaal, waarin Ds. Van Zanden schreef, als voor lezers van Bewaar het Pand zijn deze vragen diep ingrijpend. Het is bijzonder tekenend dat deze woorden vernomen worden op plaatsen waar dat doorgaans niet zo'n alledaags gegeven is. Ik wil zowel de broeders van "de Wekker" alsook ons als lezers van ons blad raden om verder door te vragen en dieper na te denken over deze belangrijke zaken. Want de genoemde vragen hebben geweldig grote consequenties, voor de tijd en voor de eeuwigheid.

Onze kerken zijn voor een deel gedrenkt in een verbondsmatige visie op de gemeente. In zulke preken krijg je soms de indruk dat je je geestelijke toekomst als in een handomdraai kunt regelen. Een ambtsdrager vertelde me laatst dat jongeren uit een bepaalde gemeente als enigen uitspraken dat zij onbekeerd waren. De overigen spraken unaniem over het heil als over een bezit, een uitgemaakte zaak. De hierboven genoemde uitroepen stellen echter de vraag aan de orde: Leven velen niet met een ingebeelde hemel op de brede weg? Dat geldt niet alleen van verbondsmatige men-

sen, het kan evenzeer gelden van hen die rustig vertellen dat zij alles nog missen.

Het lijkt me de hoogste tijd voor ernstig zelfonderzoek. "Zo dan, omdat gij lauw zijt en noch koud noch heet, Ik zal u uit Mijn Mond spuwen" (Openb. 3:16). Jezus staat in Laodicea zelfs buiten de kerkdeur, terwijl men binnen zong en uitriep dat Hij was hun Rots, hun Deel, hun eeuwig Goed. Dat kan alleen veranderen in de weg van bekering en wedergeboorte. Dat geldt voor lezers van de Wekker en voor die van Bewaar het Pand. De noodsignalen moeten radicaler gehoord worden.

De afwezigheid van geestelijke behoeften typeert het onbekeerde leven. Wie namen als Baxter en Smytegelt niet kent, terwijl men precies op de hoogte is met namen van sport- en pophelden, kent ook de naam van Jezus niet. Ik ben bang dat we in onze preken de mensen te snel troosten, ondanks de onbekeerlijkheid en het ongeloof. Het moet in onze tijd bewaarheid worden dat er vanaf de bodem een nieuw beginsel moet worden opgebouwd, met afbraak van alle steunpunten waarop wij bouwen. Onze preken gaan uit van de beloften van God, terwijl er voor die beloften te weinig klankbodem is. In Laodicea wordt het volk eerst bepaald bij het totale gemis, bij de volle geestelijke crisis, en daarna komt de Heere met de rijkste beloften, ook in Laodicea. Het probleem in Laodicea was dat de mensen niet wisten dat zij in allerlei ellende verkeerden. Die onwetendheid was de ergste nood. De Heere komt niet met Zijn beloften terwijl die nood wordt toegedekt. De nood is dat feitelijk heel de kerk voor levend gehouden wordt, terwijl het echte leven van de Heilige Geest geheel ontbreekt.

Voordat de Heere Israël gaat vertroosten als Zijn volk (Ammi), heeft Hij hen eerst genoemd Lo-ammi (niet Mijn volk).

Het gevaar lijkt me te zijn dat we enerzijds wel voelen dat het niet goed gaat en desondanks toch de mensen op de been houden. Het gaat erom: welke preek houden we in Laodicea? Doen we het echt zo, zoals Christus dat gedaan heeft, ook in die volgorde? We hebben, over de breedte van onze kerken, vaak verzet aangetekend tegen die volgorde (eerst de wet, daarna Christus). Is dat niet de oorzaak van de nood van onze kerken, links en rechts? Ik lees deze weken een boekje van Lodensteyn. Denk eens na over deze zin die ik las: "Ontwaak dan, o lauw, zorgeloos en vervallen Christendom!"

Enkele bladzijden uit het levensboek van Job (4)

En hem werden zeven zonen en drie dochteren geboren. Daartoe was zijn vee zeven duizend schapen, en drie duizend kemelen, en vijfhonderd juk ossen, en vijfhonderd ezelinnen; ook was zijn dienstvolk zeer veel; zodat deze man groter was dan al die van het oosten. En zijn zonen gingen, en maakten maaltijden in ieders huis op zijn dag; en zij zonden henen, en nodigden hun drie zusters, om met hen te eten en te drinken. (Job 1:2-4)

Vorige keer lazen we Job 1:1. Dat vers tekende ons het werk van God in Jobs hart. In aansluiting daaraan beschrijft Job 1:2-4 ons de zegen van God in Jobs leven. Op drie manieren wordt die zegen aangeduid.

Kinderzegen

Het is opmerkelijk, dat van alle zegeningen die Job ontving, als eerste de kinderzegen vermeld wordt: *'En hem werden zeven zonen en drie dochters geboren'*. Hutcheson tekent erbij aan: *'Hier worden de kinderen eerst genoemd, als het voornaamste gedeelte van Jobs uitwendige voorspoed, omdat zij te waarden zijn boven al zijn andere rijkdom'*.

De mededeling over Jobs kinderen bevat volgens Hutcheson een drievoudige boodschap voor ouders. Laten zij de Heere allereerst dankbaar zijn voor de kinderen die ze uit Zijn hand mochten ontvangen. Laten ze vervolgens hun kinderen niet beschouwen als een last, maar – zoals de tekst het hier zegt – als een zegen. En laten ze zich in de derde plaats inspannen om hun kinderen voor de Heere op te voeden. Want alleen dan zullen hun kinderen ook in de diepste zin van het woord een zegen kunnen zijn.

Druk bezet

De tekst vermeldt nog een tweede zegen die de Heere aan Job gegeven heeft. Daarvoor luisteren we naar vs. 3: *'Daartoe was zijn vee zeventuizend schapen en drieduizend kemels en vijfhonderd juk ossen en vijfhonderd ezelinnen; ook was zijn dienstvolk zeer veel; zodat deze man groter was dan al die van het oosten'*.

Job komt in dit vers naar voren als iemand die gezegend was met grote rijkdom. Hij had een groot boerenbedrijf. Ook zal hij gehandeld hebben in vee.

Als we daarbij denken aan de grootte van zijn gezin, moet Job een druk bezet mens geweest zijn. Druk zal hij geweest zijn met het zorgen voor zijn gezin. Druk zal hij geweest zijn met het geven van leiding aan zijn bedrijf en personeel. Maar bij dat alles is hij God niet vergeten. Want we hoorden de vorige keer: Job vreest God.

Hoe is dat bij u? Misschien hebt u het vanwege allerlei omstandigheden ook wel heel druk. Misschien bent u evenals Job rijk gezegend. Maar mag van u hetzelfde gezegd worden als van Job – *'oprecht en vroom en godvrezende en wijkende van het kwaad'*? Daar mag een mens het nooit te druk voor hebben.

Huiselijke vrede

De derde zegen die Job van de Heere heeft ontvangen, is de goede onderlinge band tussen Jobs kinderen. We lezen in vs. 4: *'En zijn zonen gingen en maakten maaltijden in ieders huis op zijn dag; en zij zonden henen en nodigden hun drie zusters om met hen te eten en te drinken'*.

We moeten ons dat waarschijnlijk zo voorstellen, dat Jobs zonen met enige regelmaat feestmaaltijden hielden die zeven dagen duurden. Iedere dag werd gehouden in het huis van een andere zoon van Job, zodat Jobs zonen allemaal een keer bij elkaar in huis waren. En daarbij waren ook Jobs drie dochters, die waarschijnlijk nog thuis woonden, aanwezig.

Hutcheson merkt erbij op: *'De huiselijke vrede is een uitnemende zegen en het voornaamste deel van de uitwendige voorspoed van de mens; en wel in het bijzonder als kinderen met elkaar in liefde en eendrachtigheid tezamen leven. Hiermee wordt immers het bericht over Jobs uitwendige voorspoed besloten, dat al zijn kinderen in veel vertrouwen met*

elkander leefden'.

In de mededeling van vs. 4 ligt ook nog opgesloten, dat we in het licht van Gods Woord op een gepaste manier uiting mogen geven aan feestvreugde. Als er reden is tot blijdschap, mogen we ons verheugen en ook anderen uitnodigen om in die vreugde te delen. Eén van de duidelijkste voorbeelden in dat verband is wel de bruiloft te Kana, waarbij de Heere Jezus Zelf aanwezig was.

Maar dan blijft er nog wel een vraag over: Hoe zijn we bijeen? En als de feestvreugde achter ons ligt, hebben we een soortgelijke vraag te stellen: Hoe waren we bijeen? Immers, juist wanneer mensen in gezelschap bijeen zijn ter gelegenheid van een blijde gebeurtenis, ligt de zonde op de loer. Van dat besef is Job diep doordrongen geweest. Het dreef hem tot het altaar, dat heenwees naar Christus. De volgende keer hopen we daarover vanuit vs. 5 meer te horen.

A.J.T. Ruis

Onze Vader Die in de hemelen zijt.

De Heere heeft als Eerste gesproken tot de gevallen mens die van Hem was afgeweken en voor Hem was gevluht. Ook nu spreekt de Heere door Zijn Woord tot zondaren. Niemand heeft dat verdiend. God spreekt niet alleen tot zondaren, maar staat ook toe dat zondaren tot Hem spreken in het gebed. Verhoring is Gods antwoord op het spreken van zondaren. De Heere weet alle dingen, Hij kent de nood van de mens beter dan dat de mens zelf zijn eigen nood kent. Toch wil de Heere dat wij al onze noden aan Hem bekendmaken. Verhoring van het gebed is reden tot dankbaarheid. Alles loopt uiteindelijk uit op Gods eer. "Het gebed is als het ware een uitgestrekte arm, waarmee wij naar de goederen reiken, die God voor ons Omhoog heeft weggelegd; het is a.h.w. de sleutel, waarmee wij Gods schatkamer opendoen, om onze nooddrift te vervullen. Het is a.h.w. een spade, waarmee wij de schatten opgraven, welke ons het Evangelie aanwijst; a.h.w. een postbode, die onze boodschappen in allerijl overbrengt; ja, a.h.w. een uitroeper der gedachten, welke in de gelovigen leven tot roem en prijs van God."

Vader

Christus heeft niet alleen geboden te bidden, maar heeft ook Zelf die gebeden voorgeschreven die door ons moeten worden uitgesproken. Naar die gegeven voorbeelden moeten onze gebeden gericht worden. Vanuit zichzelf kan geen mens op de juiste wijze om goede zaken bidden. Christus handelt met ons als met leerlingen die niets weten. Zoals jonge kinderen de les moet worden voorgespeld, zo spelt Christus ons het gebed voor. Christus wekt ook de lust op om te bidden, de vurigheid en de volharding in het gebed komt bij God vandaan. Ook de aanspraak wordt voorgeschreven 'Onze Vader.' Die aanspraak dient om hoop en vertrouwen op te wekken dat de Heere genadig zal verhoren. Wij hebben het verdiend dat God ons gebed afwijst. God zorgt als Vader volmaakt voor Zijn kinderen. De hemelse Vader zal Zijn kinderen niets weigeren wat nodig en nuttig voor hen is en wat Gods kinderen begeren in de Naam van Christus. In vertrouwen en eerbied tot God wordt gebeden.

In de hemelen

De aanspraak zegt verder: 'Die in de hemelen is.' De Heere woont in de hemel der hemelen. Daar schittert Gods Aangezicht en de onuitsprekelijke glorie van Zijn majesteit. Zondaren behoren met schaamte, ootmoed en eerbied voor deze Koning te verschijnen. We mogen geen aardse, geringe gedachten van deze Koning hebben. Al wat een mens nodig heeft moet van God afdalen. Regen en dauw maakt de aarde vruchtbaar. De warmte komt van Boven. Ook het licht waardoor wij voorwerpen kunnen waarnemen. "Geen goed kan ons ontgaan dat Hij ons geven wil; geen kwaad kan ons tevens overkomen, dat Hij van ons afkeren wil." Het is nodig dat wij onze nood voelen en kennen. De Heere bezit Zijn almacht ten goede van Zijn kinderen. Zijn almacht en goedheid zijn als het ware twee handen waarmee de Heere hemelse goederen toewerpt. Een aardse vader kan armoede, gebrek en pijn bij zijn kinderen niet ongedaan maken. De hemelse Vader kan dit wel.

Onze

De aanspraak bevat ook het woordje 'onze'. Het is de Heere aangenaam dat al Zijn kinderen gemeenschappelijk tot Hem komen om Hem hun begeerten bekend te maken. "Zou de goedertieren Vader dan niet Zijn kinderen verhoren, die zo hand aan hand met elkaar tot Hem naderen?" Zij die God tot hun Vader hebben erkennen Zijn kinderen als hun broeders. Zij gunnen elkaar het goede. "Welaan dan, mijn ziel, voeg u in oprechte liefde bij al Gods kinderen in uw gebed. Laat uw gemoed bij allen zijn, die over de ganse wereld de Heere vrezen. De verre afstand kan u geen beletsel zijn. Want alom is God zeer nabij allen die Hem aanroepen in waarheid. Alleszins bevinden alle gelovigen zich bij één God. In alle hoeken der wereld zijn alle godvruchtigen in één Geest bijeen verzameld. Bevind u dan, mijne ziel, in dit heilige gezelschap." Arnoldus Cornelii besluit zijn uitleg van de aanspraak van het gebed als volgt: "Daarom buigen wij onze knieën ter aarde en heffen onze handen op ten hemel. Vermeerder in ons het geloof, dat Gij onze Vader zijt, dat Gij aan ons gedacht hebt als aan Uw lieve kinderen, dat Uw schatten ons ten goede komen. Sterk in ons het vertrouwen, dat Gij die sterke, geweldige en almachtige God zijt, Wie het evenmin ontbreekt aan de macht als aan de wil om ons te helpen. Laat U die eendracht Uwer kinderen welgevallen, die daar gemeenschappelijk (U) aanlopen en U aanroepen met één stem, die tot één hart, één zin en één gevoelen verbonden zijn, om van U alleen dezelfde goederen te begeren: in de Naam van de enige Heiland, Jezus Christus, Die ons heeft leren bidden: Onze Vader, Die in de hemelen zijt!"

A. van Heteren

Schuldgevoel

Er is mij gevraagd iets te schrijven over het hebben van schuldgevoelens over dingen die in de omgang met anderen verkeerd zijn gegaan. De aanleiding van de vraag is echter iets aangrijpends, namelijk de ontredde bij een familie nadat iemand van de hinnen zichzelf van het leven heeft beroofd. Maar ook andere voorbeelden worden gegeven. Ik hoop er nu en in het volgende nummer iets over te schrijven Met Gods hulp zal ik proberen hier iets over te zeggen, want ik vind het wel een moeilijke materie.

Als we geen goed huwelijk hebben gehad en onze partner is overleden, kunnen we te kampen krijgen met gevoelens van schuld. Dat is normaal. Als het heengaan van hem of haar ons niet zachter heeft gemaakt, dan wordt het hoog tijd dat de schuld onder ogen wordt gezien en voor God beleden. Ook kan de dood van man of vrouw een opluchting voor ons zijn, omdat we feitelijk geen leven hadden. We zeggen het niemand, maar we zijn opgelucht. Toch kunnen ook dan gevoelens van schuld en spijt optreden. Ook dat is goed. Het is goed als we ook vanwege de gebrokenheid, op allerlei terrein overigens, eens klein werden voor God, ook al zijn we ervan overtuigd dat de schuld van het mislukte huwelijk grotendeels bij de ander lag.

Maar ook bij een goed en gezegend huwelijk kunnen er schuldgevoelens optreden, als onze wederhelft van ons is heengegaan. Ik denk aan die jonge weduwnaar, die zijn vrouw innig lief had gehad. Maar later kwamen hem de momenten te binnen dat er ruzie of onenigheid was. Ook onder mensen die elkaar lief hebben, kan zich zo makkelijk wat voordoen. Is zulk een schuldgevoel terecht? Ik meen van niet. Het is een bewijs van liefde voor de ander, dat je nog van dergelijke dingen last kunt hebben. De liefde sterft immers niet? Het gevoel dat je kunt hebben komt ook voort uit een soort medelijden met hem of haar die afscheid van ons moest nemen, soms na een moeilijk ziekbed.

Naast de jonge weduwnaar denk ik ook aan die oudere weduwe, die haar man jarenlang trouw verzorgde. Door Gods goedheid is er ook nog trouw onder de mensen! Maar hoe gaat dat onder man en vrouw. Er viel wel eens een lelijk woordje. De vrouw was moe, toen hij weer eens verschoond moest worden en mopperde een beetje. Toen hij niets terug zei, zag ze tot haar verbijstering opeens dat hij gestorven was, zacht en stil. Ook dat veroorzaakt schuldgevoelens.

Ik zou tot u willen zeggen dat u zich vooral de wederzijdse liefde moet herinneren. En dat uw partner die stierf, dezelfde gevoelens zou hebben gehad als u zou zijn overleden. Maar tevens (en hier ligt een les voor ons allemaal) moeten we bedenken hoe nodig het is om op onze woorden en daden te letten. Nog eens, in het beste huwelijk is wel eens wat. Maar laten we er voor oppassen nooit met ruzie uit elkaar te gaan bijvoorbeeld. Met een dol hoofd en slaande deuren het huis uitlopen zou hele nare gevolgen kunnen krijgen. Want als er eens wat zou gebeuren? Als er eens een ongeluk of erger zou

plaats vinden? Het is toch wel goed om ons bij het verlaten van elkaar en van ons huis te realiseren dat het helemaal niet zo vanzelfsprekend is dat we elkaar en ons huis terugzien!

Laten we vooral bedenken dat we met al onze nare gevoelens en het schuldgevoel, of dat nu terecht is of niet, altijd bij de Heere terecht kunnen! Hij kan en wil het immers van ons af nemen? Hij Die het mensenhart en mensenleven beter kent en doorziet dan wie dan ook wil als een Toevlucht in alle nood en zorg gekend worden. U zult dan ervaren dat Hij ons helpen wil.

Dan nog dat andere schuldgevoel, of moeten we het een andere naam geven? Wat kunnen de gevoelens divers zijn, maar ze zitten wel diep, namelijk wanneer iemand van de onzen zich van het leven beroofde. Wat kan het dan stormen en overhoop liggen bij hen die verbijsterd achter bleven. Ik geloof dat we, als we zoiets niet meemaakten, ons niet kunnen inleven in de gevoelens die dat bij de nabestaanden teweeg brengt. Er zijn in ieder geval vragen: Heb ik iets niet opgemerkt? Zijn er signalen geweest, waaraan ik gewoon voorbij heb gezien, omdat ik altijd zo druk ben met mezelf? Had ik het niet kunnen voorkómen? Zou het soms om mij zijn dat hij of zij dit vreselijke heeft gedaan? Hebben we wel genoeg oog voor elkaar gehad?

Al deze en dergelijke vragen kunnen ons nog heel lang plagen. Als we onszelf op deze punten eerlijk onderzoeken en we komen tot de conclusie dat er geen schuld aan onze kant ligt, moeten we eveneens de Heere smeken of Hij het van ons af wil nemen en of het nog wat goeds en Hem welbehagelijks zou mogen voortbrengen in ons leven! Wonden kunnen genezen, al blijven de littekens achter. De Heere kan zelfs rust geven aangaande het eeuwig lot van hem of haar die van ons heenging. Hoe dan? Ik besef dat ik over moeilijke en tere dingen schrijf. Maar het is mijn overtuiging dat de Heere, ook als we geen hoop hebben voor hem of haar, toch nog de genade en de kracht wil schenken om verder te leven, zonder in ellendige wanhoop te vervallen. Het zal een wond blijven, ons leven lang. Maar wel een wond die de Heere door Woord en Geest wil verbinden en verzachten. Als je bijvoorbeeld Gods genade en liefde heel persoonlijk zelf mag ervaren, dan wordt het zwaarste kruis dragelijk.

Maar wie God meer en meer nodig krijgt, zal ontdekken dat dit toch een door Hem gezegend leven is, waarin Hij rust en overgave wil schenken onder de grootste vragen.

10 Als er werkelijk sprake is van een nalatigheid tegenover de ander die van ons heen ging, hetzij door een natuurlijke dood of op een andere wijze, dan is er slechts ene weg: namelijk de weg naar de Heere. Hij is barmhartig en genadig en weet een verslagen hart moed en troost te geven. De schuld die we hebben door allerlei zonden tegen mens en dier begaan, zijn allereerst zonden tegen Góð begaan! En het gevoel van onbehagen dat we hebben moet plaats maken voor schuldbesef en berouw. Daar moeten we terecht komen. We hebben ontdekkend licht van de Heilige Geest nodig, om zo voor de

Heere terecht te komen: Ik heb tegen U o Heere, zwaar en menigmaal misdreven. Dan mogen we tot Hem gaan in het geloof dat er bij de Heere vergeving is.

Het is niet makkelijk hierover te schrijven, omdat dergelijke zaken erg gevoelig kunnen liggen en bovendien nog eens erg complex. Ik wilde maar eenvoudig de weg wijzen, denkend aan het zo bekende versje: wie Hem nederig valt te voet, zal van Hem Zijn wegen leren.

K. Hoefnagel

PERS BERICHT

CHRISTELIJKE GEREFORMEERDE BEZINNINGSKRING BINNEN DE CLASSIS LEEUWARDEN.

Op D.V.Vrijdag 11 september a.s. wordt er weer een bezinningsavond gehouden.

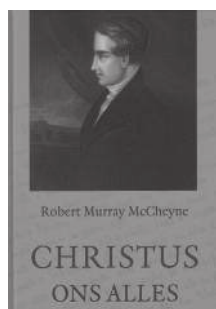
Ds.J.de Bruin hoopt te spreken over het onderwerp: *'De zekerheid van de vergeving der zonden'*

Deze bijeenkomst wordt gehouden in de beneden zaal van de: Chr.Geref."Sionskerk" Hoofdweg 127 te Damwoude.

Aanvang :19.45 uur.

Er wordt gelegenheid gegeven voor het stellen van vragen.
Allen van harte welkom!

BOEKBESPREKINGEN

Robert Murray McCheyne, Christus ons alles, gebonden, 124 blz., € 12,50, Uitgeverij Den Hertog, Houten, ISBN 978-90-331-2626-0.

Robert Murray McCheyne (1813-1843) begon als hulpprediker en was van 1836 tot aan zijn overlijden als predikant verbonden aan de St. Peter's Church in Dundee. Het nu verschenen boek bevat

acht preken van hem. De zevende preek gaat over Jesaja 30: 19-21. Erboven staat; "De troost van de ware gelovigen." Over Gods kinderen schrijft McCheyne dat zij in Sion zullen wonen, dat het een gelukkig volk zal zijn en dat zij niet meer zullen wenen. Daarover lezen we op de blz. 103, 104 en 105 het volgende: "Zij zullen niet meer wenen. Dat geldt ook voor een christen. Hij weent niet meer. Als God de ziel die in de zonde ligt, doet ontwaken, dan weent die ziel bitter. Het begin van een werk van God is met tranen. Als de Geest overvloedig over een volk wordt uitgestort, is er een grote rouwklage, gelijk die rouwklage van Hadadrimmon – elk geslacht bijzonder zal rouwklagen (vgl. Zach. 12: 11, 12). In alle tijden van herleving

is dat zo geweest. Het land wordt een Bochim, een plaats van geweene. Als God dus een werk van genade in een ziel begint, dan treurt die ziel; haar binnenkamer wordt een Bochim, een plaats van geweene. Ach, dat wordt in onze tijd maar weinig gekend! Maar toch, waar ooit de Geest van God werkzaam is, daar zendt Hij beangste zielen heen om in de eenzaamheid te wenen. Als God echter de ziel tot Christus brengt, weent de ziel niet meer. Als de Trooster Christus aan de ziel openbaart, een volkomen genoegzame en vrijwillige Zaligmaker, kan zij geen traan meer storten, of het moesten tranen van vreugde zijn. Die mens wordt getroost, hij wordt kalm, bedaard, hij komt tot rust. Hij weent niet meer. Mijn ziel, keer weder tot uw rust! Bent u door deze ervaring heengeleid? O, let daarop, mijn dierbare vrienden, nu het nog het heden wordt genaamd, want als u dat niet doet, zult u voor eeuwig wenen. Heeft deze verandering bij u plaatsgevonden? Als dit niet zo is, is het met u onuitsprekelijk droevig gesteld... Het is geen wonder dat er veel wenende, matte en moedeloze christenen zijn. Ach, als u maar in Hem wilde blijven, dan zou u nooit treurig zijn, maar altijd vol blijdschap. De tranen van een christen kunnen geen tranen worden genoemd. De tranen van de wereld hebben de bitterheid van de hel in zich. Die werken de dood; maar uw tranen hebben de liefelijkheid van de hemel in zich. Gij zult niet meer wenen."

Een lied op den sabbatdag, deel 4, 112 blz., drukkerij Verloop Alblasserdam, ISBN 978-90-71287-64-0. Uitgave Nederlandse Vereniging tot bevordering van de Zondagsrust en Zondagsheiliging.

Opnieuw is een boekje verschenen waarin benadrukt wordt hoe de Heere de onderhouding van het vierde gebod

eist. Het boekje leest vlot en geeft treffende gebeurtenissen weer. Zo vinden we op de blz. 100- 111 de geschiedenis van een jongen van 17 jaar, zoon van een weduwe, die op zondag ging schaatsen, tegen de wil van zijn moeder in. We lezen op blz. 109 "Jan rijdt in een wak en komt onder het ijs terecht. Zijn vrienden die achter hem rijden kunnen het wak nog net ontwijken. Ze roepen: 'Jan!, Jan!!, waar ben je?' Er is paniek en geschreeuw. Een boer die vlakbij de plaats des onheils zijn boerderij heeft, komt met zijn zoon op het hulpgeroep

aangesneld. Als de boer de situatie overziet laat hij vlug een ladder halen. Heel voorzichtig wordt deze op het ijs gelegd. Daarna proberen ze Jan onder het ijs vandaan te halen. Als dit met moeite is gelukt leggen ze Jan op de ladder en wordt hij zo snel mogelijk naar het huis van de boer gebracht. Toen de dokter arriveerde moest deze helaas constateren dat het leven er uit was. Wat een ontzetting. De vrienden van Jan zijn diep verslagen." Twee politieagenten gaan naar de moeder van Jan om haar de boodschap mee te delen. We lezen dan op blz. 110 "Als ze in de kamer komen zegt moeder: 'U hebt een speciale boodschap voor mij! Ik weet het, mijn zoon Jan leeft niet meer.' 'Ja vrouw, dat klopt', zegt één van de agenten, 'maar hoe weet u dat?' 'Ach, ik wist het al. God heeft het mij bekend gemaakt', zegt moeder." Op blz. 111 luiden de slotregels: "Wat had ze grote verwachtingen van haar zoon gehad. En nu is hij niet meer. Maar bij God is geen onrecht. Ze mocht met Job instemmen: 'De Heere heeft gegeven en de Heere heeft genomen, de Naam des Heeren zij geloofd.'" Wie lid is van de Nederlandse Vereniging tot bevordering van de Zondagsrust en de Zondagsheiliging is dit boekje gratis toegezonden. Wie geen lid is kan het bestellen voor € 5 en vanaf tien exemplaren voor € 3.

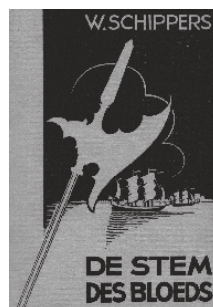

Ruth Bryan, Christus verheerlijkt, briefwisseling tussen een maaier en een arenraapster II, gebonden, 283 blz., € 24,90, Uitgave Brevier, Kampen, ISBN 978-94-9158-367-4.

Ruth Bryan leefde van 1805-1869 in Nottingham. Zij was dochter van een predikant. Het was een eenvoudige vrouw die de Heere mocht vrezen. Veel

brieven heeft zij geschreven. De bundel 'Christus verheerlijkt' is het tweede en voor zover we op dit moment weten laatste deel van de briefwisseling tussen Ruth Bryan en Arthur Triggs. Ook uit het tweede deel van de brieven zou veel geciteerd kunnen worden. We geven enkele regels door die we aantreffen op blz. 15 "Ik heb niets wat ook maar een speldenknop waard is, behalve wat in Hem is. Loof Hem, want ik heb alle bestendige en eeuwige dingen in Hem, ja duurzaam goed en gerechtigheid. Ik leef alleen in Hem, mijn Leven, en ik ben dood voor al het andere, en ik leef niet voor mijzelf, maar voor Hem. De grootheid van de liefde van onze Vader is zodanig dat hij ons niet alleen Zijn geliefde Zoon gegeven heeft, maar ook alles wat tot het leven en de godzaligheid behoort. En al ben ik in mijzelf zo arm als een kerkmuis, toch heb ik een onnaspeurlijke rijkdom in Christus, Die de bezitter van hemel en aarde is. Het is een wonderbare barmhartigheid dat wij de Bezitter bezitten, want Hij woont in ons hart door het geloof. Zo ben ik te allen tijde vergenoegd en tevreden; ik durf niet te murmureren of te morren, want 'ik heb alle dingen en overvloed. Mijn liefste is mijne, en ik ben Zijne' (Hoogl 2;16)." Achterin het boek is de geschiedenis van een zigeunermeisje opgenomen dat tot bekering mocht komen. De oorspronkelijke

titel van dit geschriftje luidde: 'The Sherwoon Gipsy.' Dit boekje geeft informatie over de kerkelijke context van Ruth Bryan en is mede daarom achterin opgenomen. Het verhaal speelt zich af ten noordwesten van Nottingham, waar een groep zigeuners leefde. Het meisje van 17 jaar had tbc. Het hoofd van de zondagsschool, waar Ruth Brian werkzaam was, Anthony Hervey, kwam met dit zigeunermeisje in aanraking. Hij sprak met haar over eeuwigheidszaken. Daarna heeft hij haar nooit meer gezien, maar een tijd later ontving hij een brief van haar, waarin ze hem vertelde hoe de Heere het gesprek gezegend had. Een eerste druk verscheen in 1845. Ruth heeft dit geschriftje gelezen en ze stuurde een exemplaar naar Arthur Triggs. Deze antwoordde daarop: "Dank u wel dat u mij die kernachtige geschiedenis van Gods soevereine genade en barmhartigheid met betrekking tot het zigeunermeisje gestuurd hebt. Ik moest ervan wenen voor het aangezicht des Heeren." (brief 45). Niet alleen vanwege de inhoud van de brieven, maar ook vanwege de geschiedenis van het zigeunereisje is het boek het zeker waard gelezen te worden.

W. Schippers, De stem des bloeds, gebonden, 176 blz., € 13,95, Uitgeverij 'de Ramshoorn', Goes, ISBN 9789461150684.

Ondertitel : 'Overwint het kwade door het goede.' Dit boek is deel 43 van de Schippersserie die bestaat uit 46 delen en die opnieuw wordt uitgegeven. De

uitgave van deze serie blijkt in een behoefte te voorzien. Dit spannende boek speelt zich af in de Tachtigjarige Oorlog (1568- 1648). Een schipper vaart met zijn schip van Vlissingen naar Dordrecht om zijn twee zonen in veiligheid te brengen, maar deze schipper wordt dodelijk

Colofon

Dit blad wordt om de veertien dagen uitgegeven door de stichting Bewaar het Pand.

ISSN nummer: 0166 - 4646

REDACTIELEDEN

Ds. P. den Butter en Ds. A. van Heteren,
Ds. K. Hoefnagel en Ds. J.M.J. Kieviet

REDACTIE ADRES

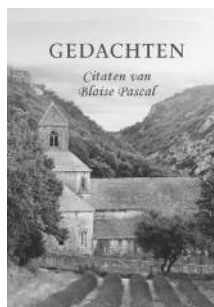
Ds. A. van Heteren, Vlaak 10, 8321 RV Urk, T 0527-688978
E a.vanheteren@kliksafe.nl

ABONNEMENTEN

P.J. Boers, Bergstoep 46C, 2959 AC Streefkerk. T 0184-669116
E pand@solcon.nl NL37 INGB 0000 7043 50 t.n.v.
Stichting Bewaar het Pand te Streefkerk.
Abonnementsprijs € 20,- per jaar. Abonnementsprijs Verenigde Staten en Canada \$ 20,-per jaar. Advertentietarieven op aanvraag.

Abonnementen lopen van 1 januari t/m 31 december.
Een abonnement kan op elk moment ingaan en moet uiterlijk 1 december schriftelijk of per e-mail worden opgezegd.

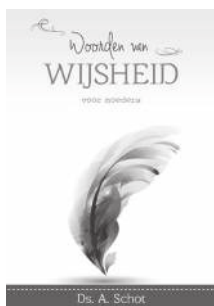
getroffen door een musketschot. De stuurman weet de oudste zoon van de schipper uit handen van de Spanjaarden te houden, maar de jongste zoon wordt meegevoerd naar Spanje. Op een wonderlijke wijze komen de twee broers later weer in aanraking met elkaar: De stem des bloeds spreekt.

Pareltjes, Gedachten en Vertrouwen,
Uitgeverij De Banier, Apeldoorn. ISBN 978-94-627-82495 en 978-94-6278-1757

Twee nieuwe pareltjes zijn verschenen: Gedachten, Citaten van Blaise Pascal. Op blz. 101 vinden we dit citaat: 'Er is geen ergere schande dan geen schaamte te hebben.' Vertrouwen, treffende citaten van Boston, Spurgeon, Watson e.a. Op blz. 104 lezen we een citaat van Thomas Watson: "Door het

mediteren over de werken der schepping, zullen we op God leren vertrouwen. Hij, Die kan scheppen, kan ook zorgen!" Elk deeltje kost € 4,95.

Ds. A. Schot, Woorden van wijsheid voor moeders, gebonden, 108 blz, € 9,95,
Uitgeverij De Banier, Apeldoorn, ISBN 978-94-6278-1719.

De auteur put vanuit de Bijbel waarschuwend en vertroostend onderwijs voor moeders. Op de achterkant van het boekje staat dat de moeder van de Heere Jezus de beste raad heeft gegeven die er

maar is: 'Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat.' Dan zou men in het boekje een bijdrage verwachten over de bruiloft te Kana, maar die ontbreekt. Deze opmerking neemt niet weg dat er verder veel behartenswaardige dingen in dit boekje staan.

Bewaar het Pand

Ook een
abonnement?
Kijk in de colofon!

Vakantie en rust in de prachtige Eifel!

Tel. 0049-6584258990 en
www.huizesolagratia.nl

RST
Zorgverleners

Kraamzorg

"Mijn kraamzorg? Samen genieten!"

Kraamzorg door medewerkers met een reformatische identiteit, dat is **een vertrouwd idee**.

Meer informatie? www.rstzorg.nl of bel 0342 - 42 23 24.

RST Zorgverleners biedt ook **verpleging & verzorging** en **huishoudelijke hulp**

De Verrassing
Bungalowpark

Welkom terug op ons park!

Al 60 jaar verrassend op Texel!

www.deverrassing.nl | 0222 31 89 06

HARKES
Begrafenissen

Persoonlijke zorg voor uw begrafenis

Dokter Hamburgerlaan 59
2771 JR Boskoop

www.harkesbegrafenissen.nl

Wij verzorgen alleen begrafenissen

0172 - 21 21 22

VAN STAVEREN
Begrafenisverzorging

Sumatrastraat 11
2405 EM Alphen aan den Rijn

Dag en nacht bereikbaar
en in elke regio

(0172) 23 33 38

Wij verzorgen alleen begrafenissen

Bestel vrijblijvend het boekje "Mijn laatste wens"
www.vanstaverenbegrafenisverzorging.nl